

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 26/05/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 896

“CHÚNG SANH CÓ CẢM THÌ PHẬT BỒ TÁT LIÊN CÓ ỨNG”

Chúng ta đã học đạo lý của cảm ứng trong “*Cảm Ứng Thiên*” nên chúng ta cũng đã có một chút khái niệm. Muốn cảm ứng rõ nét nhất thì chúng ta phải dùng tâm chân thành của mình. Tâm chân thành không phải là chúng ta cầu cho bản thân mình mà phải là cầu những việc lợi ích cho chúng sanh. Nếu chúng ta mong cầu cho chính mình, “*tự tư tự lợi*” cho chính mình thì có cảm nhưng không có ứng. Nếu chúng ta cầu cho bản thân mà thấy có thì đó là do trong mạng chúng ta có, đó chỉ là sự trùng hợp. Có những người đi cầu ở các đình chùa, sau đó nhận được sự may mắn thì họ cho rằng Phật Bồ Tát hoặc các vị Thần đã ban cho họ.

Hòa Thượng nói một câu khẳng định, đánh bật lại tất cả những quan điểm sai lầm của chúng ta. Ngài nói: “*Thập đạo vô thần*”. Trong mười cõi “*Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh, Trời, Người, A-Tu-La, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật*”, không một vị Thần nào có đủ quyền năng ban phước, giáng họa cho chúng ta. Phật pháp khẳng định rằng không có vị Thần nào đủ quyền năng mà chính chúng ta là vị Thần tối cao có thể ban phước giáng họa cho chính mình.

Nhiều người học Phật hiểu một cách lơ mờ, hiểu không rõ ràng về điều này nhưng chúng ta phải hiểu một cách rõ ràng. Phật dạy: “*Như thị nhân, như thị quả*”, nhân như thế nào thì quả như thế đó. Không có một vị Thần hay một vị Bồ Tát nào có thể can thiệp được nhân quả của chúng sanh. Nếu không hiểu thì chúng ta sẽ vẫn nương nhờ mong cầu một sự cảm ứng vô hình. Không có sự cảm ứng vô hình nào cả, mọi thứ đều rõ ràng. Nếu chúng ta làm đúng thì “*hiển cảm hiển ứng*”, có nghĩa là ứng hiện một cách rõ ràng, không có sự mơ mơ hồ hồ. Thí dụ chúng ta trồng một hạt ngô thì cây ngô sẽ lớn lên và ra bắp ngô. Chúng ta trồng một cây đậu thì cây đậu sẽ lớn lên và cho quả đậu. Đó là “*hiển cảm hiển ứng*”, nhân quả là như vậy.

Có những việc chúng ta làm nhưng cả cuộc đời không có kết quả như mình mong muốn, nguyên nhân thứ nhất là do chúng ta làm nhưng không quyết liệt, làm nhưng không toàn tâm toàn lực. Hòa Thượng đã chứng minh cho chúng ta thấy, cuộc đời Ngài đã thay đổi một cách ngoạn mục. Ngài vốn không có tuổi thọ nhưng đã trở thành người có tuổi thọ rất cao. Ngài vốn không có sức khỏe nhưng đã trở thành người có sức khỏe hơn người. Tướng mạo, tiền tài, mọi thứ đều gần như đều có được một cách hết sức tự nhiên. Ngài không giữ tiền nhưng mọi việc đều là “*tâm tướng sự thành*”, đó chính là “*hiển cảm hiển ứng*”. Ngài có sự

hiển cảm rõ ràng như vậy vì tâm của Ngài toàn tâm toàn ý vì chúng sanh mà lo nghĩ, không có một chút vì mình mà lo nghĩ.

Chúng ta sống ở thế gian mà hiểu được đạo lý cảm ứng thì chúng ta có thể sống một cách rất tự tại. Nếu chúng ta không hiểu hoặc hiểu một cách lơ mờ thì chúng ta sẽ ngồi đó than thân trách phận: “*Sao Phật không gia hộ mình? Sao các vị Bồ Tát không quan tâm mình?*”. Tôi khuyên mọi người một cách đơn giản: “*Nếu chúng ta cảm thấy đời sống chưa tốt, mọi việc còn nhiều khúc mắc vậy thì chúng ta hãy nỗ lực làm nhiều việc tốt, mở rộng tâm lượng càng lúc càng lớn hơn*”. Phật Bồ Tát không có chướng ngại bởi các Ngài toàn tâm toàn lực vì chúng sanh.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Đến bây giờ Ngài có một chút nào khó khăn nào không?*”. Ngài nói: “*Tôi không hề có một chút khó khăn nào, tất cả đều là tâm nghĩ sự thành*”. Cả đời của Hòa Thượng là “*vạn sự như ý*”. Nếu mọi người nhìn ở bên ngoài thì vẫn thấy Ngài gặp chướng ngại trùng trùng, “*vạn sự như ý*” là từ ở nơi tâm Ngài không thấy chướng ngại. Ngài ở chỗ đó một thời gian thì người ta lại yêu cầu Ngài chuyển đi nơi khác. Ngài đã chuyển đổi chỗ ở năm - bảy lần. Ngài ở Thư Viện Hoa Tạng trong suốt 30 năm, không một ngày nào không giảng Kinh thuyết pháp. Đồng tư đã hỗ trợ cúng dường, tạo thành một nơi rất khang trang. Khi bà Hàn Quán Trưởng mất, con trai của bà là Cao Quý Dân lên tiếp quản. Họ muốn độc chiếm tòa nhà đó làm của riêng nên mọi người buộc phải rời đi. Mọi người cùng kiến tạo, vun bồi, xây đắp nơi đó trong 30 năm mà cuối cùng đều phải rời đi. Chúng ta cảm thấy đó là chướng ngại trùng trùng nhưng Hòa Thượng nói: “*Tôi rất biết ơn ông Cao Quý Dân vì như vậy tôi mới có cơ hội để bốn ba khắp nơi trên thế giới, như vậy chúng sanh mới có cơ hội tiếp cận được Phật pháp*”. Ngài chỉ tri ân chứ không phiền não.

Chúng ta học Phật mà hiểu tường tận rõ ràng đạo lý cảm ứng thì đời sống sẽ rất nhẹ nhàng tự tại. Nếu chúng ta không có cơm ăn áo mặc thì chúng ta phải biết đó là nhân quả. Chúng ta đã biết đến câu chuyện về Ngài Hư Vân lên núi bái sơn để thỉnh giáo Bồ Tát Văn Thù Sư Lợi. Trên đường đi, Ngài Hư Vân bị đói khổ, bị bệnh nặng. Đúng lúc Ngài nghĩ rằng ở nơi hoang vắng đó có thể chết thì Ngài lại gặp một người ăn mày mang đến cho Ngài đồ ăn và thuốc. Một thời gian sau, đúng lúc Ngài mắc bệnh thì người ăn mày lại xuất hiện và giúp Ngài chữa bệnh. Đó là sự cảm ứng. Các Ngài có sự cảm ứng thù thắng như vậy vì các Ngài toàn tâm toàn lực làm vì lợi ích chúng sanh.

Chúng ta phải hiểu đạo lý “*người phước nhất định ở đất phước*”. Cho dù đất đó không phước nhưng khi người phước đến thì đất đó cũng sanh phước. Chúng ta muốn thành người phước thì phải tích cực tạo phước. Tạo phước không khó mà rất đơn giản, chỉ cần mở rộng tâm lượng của mình. Trong chuyên đề “*vô duyên đại từ, đồng thể đại bi*” mà chúng ta học hôm qua, Hòa Thượng nói: “*Chúng ta đến thế gian này không phải là để hưởng phước mà chúng ta đến thế gian này để tạo phước*”. Chúng ta phải tạo phước cho nhân gian chứ không tạo phước cho bản thân mình. Nếu chúng ta không mở rộng tâm lượng thì khó mà tạo phước cho nhân gian vì tập khí của chúng ta luôn là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, luôn

khởi lên ý niệm hưởng thụ. Chúng ta cưỡng lại được tập khí của chính mình thì mới chính là người điều phục được tâm mình. Có những điều tưởng chừng rất đơn giản nhưng chúng ta không làm được. Thí dụ chúng ta thích uống cà phê, thích ăn món này, thích ăn món kia khiến cho những thứ đó trói buộc chúng ta. Khi chúng ta vẫn còn những sở thích riêng thì tâm chúng ta không toàn tâm toàn lực vì chúng sanh. Phật Bồ Tát và những bậc chân thật tu hành không có một chút tâm tư lợi nghĩ cho bản thân cho nên các Ngài mới có thể dành cho chúng sanh toàn bộ thời gian các Ngài có mặt ở cuộc đời này. Nếu chúng ta làm được như vậy thì sẽ có “**hiển cảm hiển ứng**”, cảm ứng rất rõ ràng.

Hòa Thượng cũng lưu lộ rất nhiều những điều “**hiển cảm hiển ứng**” để người khác có niềm tin. Khi Hòa Thượng nghĩ đến việc cần phải xây dựng Trung tâm Giáo dục Đệ Tử Quy thì có một người đến nói với Ngài: “*Thưa Hòa Thượng, 90 triệu đô này là tiền Cha con để lại nhưng con không muốn dùng số tiền này. Ngài hãy dùng số tiền này để làm giáo dục*”. Hòa Thượng nói: “*Ồ! Tốt quá! Đang có một nhóm trừ bị xây dựng Trung tâm Giáo dục Đệ Tử Quy, con hãy chuyển số tiền này cho họ!*”. Hòa Thượng nói: “*Có một người đóng góp nên mình chỉ cần gặt đầu cảm ơn một lần là được. Nếu chúng ta cảm số đi xin mỗi người một chút thì phải gặt đầu cảm ơn rất nhiều lần!*”. Hòa Thượng đã nói ra một điều cảm ứng rất rõ ràng như vậy! Chúng ta không có cảm ứng rõ ràng vì việc làm của chúng ta không mạnh mẽ, không rõ ràng.

Hòa Thượng nói: “**Chúng sanh có cảm thì Phật Bồ Tát liền có ứng. Cái cảm ứng này là tận hư không khắp pháp giới, nơi nào có cảm thì nơi đó liền có ứng. Ngàn xứ cầu Bồ Tát Quán Thế Âm thì ngàn nơi cảm ứng**”. Con số “ngàn” không phải là số đếm cụ thể mà là biểu thị cho số nhiều. Vô lượng vô biên cầu Bồ Tát Quán Thế Âm thì Bồ Tát Quán Thế Âm cũng cảm ứng rộng khắp. Mỗi chúng ta cũng đều có đức năng đó. Chúng ta đang ngồi đây nhưng chúng ta có thể cảm nhận được những khổ nạn của chúng sanh khắp nơi trên thế giới do chiến tranh, bão lũ, động đất, sóng thần, hạn hán và nghèo đói. Chúng ta đều có năng cảm, đức tánh của Bồ Tát Quán Thế Âm nhưng năng cảm này không hiển lộ một cách bền vững như Phật Bồ Tát bởi vì tập khí xấu ác của chúng ta đã lấn át.

Hàng ngày chúng ta lắng tâm quán chiếu, chỉ cần chúng ta có tâm một chút thì chúng ta sẽ nghe được tất cả những mong cầu của chúng sanh trên toàn thế giới, thậm chí tận hư không khắp thế giới. Chúng ta có tâm nghĩ đến chúng sanh đau khổ thì mới hiểu được lời Hòa Thượng nói: “**Bạn chậm một ngày thành tựu thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ**”. Nếu chúng ta cho rằng “*mình không thành tựu là mình vô can, không liên quan đến chúng sanh*” thì chúng ta đã đánh mất tâm từ bi, Bồ Đề Tâm của chúng ta bị thui chột. Chính sự vô cảm đó khiến cho chúng ta không cảm nhận được trách nhiệm của mình đối với chúng sanh. Thế gian gọi đó là “*gánh nặng đường xa*” vì họ cảm thấy đi đường xa mà phải gánh nặng thì rất khổ. Nhưng tâm của Phật Bồ Tát, tâm của người nghĩ đến chúng sanh thì không có một chút cảm giác khổ. Chỉ cần chúng ta mở tâm rộng lớn vượt ra khỏi những ràng buộc của nội tâm thì chúng ta sẽ lắng nghe được tiếng khổ, tiếng cầu cứu của chúng sanh trên thế giới này.

Trong cuộc sống hiện đại này, khi người ta xem thường luân lý đạo đức, xem thường giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chắc chắn luân lý đạo đức sẽ bị đảo ngược. Khi họ xem thường nhân quả thì tương lai họ sẽ gặp kết quả rất thê thảm. Chúng ta nhìn thấy những điều này thì phải tích cực làm những việc cần làm để cứu giúp chúng sanh. Người xưa nói: **“Nhân khí thường tắc yêu hưng”**, “*thường*” là “*thường đạo*”, luân thường đạo lý. Người ta xem thường luân thường đạo lý, xem thường những trật tự cần có vậy thì “*phi thường đạo*”, và “*ngịch thường đạo*” sẽ dần lớn lên.

Chúng ta nghe lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền thì biết rồi đây chúng sanh sẽ phải nhận lấy kết quả đau khổ như thế nào. Ví dụ khi nghe đến việc **“*làm con phải hiếu*”** thì chúng ta cảm thấy chạnh lòng vì ai trong chúng ta cũng đã từng bất hiếu. Khi chúng ta nghe đến việc **“*làm con phải hiếu*”** thì thiên tính được đề khởi, nước mắt tự nhiên lăn dài vì “*ngịch thường đạo*”, “*phi thường đạo*” đã quá phổ biến, vì “*thường đạo*” bị xem thường, không có người dẫn thân, không có người nỗ lực tích cực đề xướng “*thường đạo*”. Người xem thường “*thường đạo*” thì sẽ cảm ứng đến “*phi thường đạo*”, “*ngịch thường đạo*”.

Hòa Thượng nói: **“*Phật Bồ Tát lúc nào cũng sẵn sàng, khi chúng sanh có cảm thì các Ngài liền có ứng. Chúng sanh dùng “nhất tâm” thì mới có thể năng cảm. Bạn toàn tâm toàn lực hướng đến hình tượng của Phật lễ kính, cung kính cúng dường thì ngay nơi đó cũng đã tạo thành năng lực cảm ứng*”**. Cảm ứng chỉ ở ngay một niệm. Chúng ta phải hiểu rõ chữ **“*nhất tâm*”**. Thí dụ khi chúng ta chí thành, khẩn thiết, toàn tâm toàn lực cầu mong Cha Mẹ được bình yên, tai qua nạn khỏi, hết bệnh thì tự nhiên tạo thành năng lượng chuyển đổi, từ đó Cha Mẹ chúng ta cũng được khỏi bệnh, tai qua nạn khỏi.

Hòa Thượng nói: **“*Trong đạo lý cảm ứng có minh ứng và hiển ứng*”**. “*Minh ứng*” thì chính mình có thể cảm nhận được. Chúng ta tích cực làm việc tốt thì thấy dường như mọi việc có sự an bài, chúng ta không thấy rõ ràng nhưng mọi việc như đã có sự an bài. “*Hiển ứng*” là chúng ta cảm nhận hoàn toàn rõ ràng, thậm chí thấy được rõ ràng. Thí dụ khi Hòa Thượng nghĩ đến việc xây dựng Trung tâm Giáo dục Đệ Tử Quy thì liền có người mang đến một khoản tiền rất lớn. Họ cũng có tâm nguyện dùng số tiền đó để làm giáo dục. Nếu họ muốn dùng số tiền đó để xây một ngôi chùa to thì Ngài cũng không thể xây dựng Trung tâm Giáo dục Văn hóa truyền thống.

Hòa Thượng nói: **“*Bạn quy y Phật, bạn lễ kính Tam Bảo thì chư Phật Bồ Tát cũng bảo hộ bạn. Nếu bạn hủy báng Tam Bảo, bạn tạo nghiệp thì chư Phật Bồ Tát cũng bảo hộ bạn mà không phân biệt*”**. Không phải là bạn tin Phật thì Phật mới bảo hộ bạn. Tâm của Phật là bình đẳng. Phật đối với tất cả chúng sanh đều **“*Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Không thể nói rằng nếu bạn kính Phật thì Ngài bảo hộ bạn, nếu bạn đắc tội, gây phiền cho Ngài thì bạn sẽ bị Ngài giáng họa. Các vị Quý Thần mới như vậy chứ Phật Bồ Tát thì không như vậy*”**. Hòa Thượng đã từng nói: **“*Phật Bồ Tát vô địch nhân*”**, Phật Bồ Tát không có kẻ thù. Dù chúng sanh ghét bỏ, chướng ngại Ngài thì Ngài cũng không sinh tâm ghét bỏ chúng sanh. Khi chúng sanh

tạo nghiệp, Phật còn nghĩ cách độ hóa họ. Chúng sanh tạo nghiệp địa ngục, chúng sanh đã vào địa ngục rồi mà Bồ Tát Địa Tạng vẫn vào địa ngục để độ chúng sanh. Ngài phát nguyện khi nào độ được hết tất cả chúng sanh, khi chúng sanh không còn đau khổ nữa thì Ngài mới thành Phật. **Chúng ta phải học tâm nguyện, hạnh nguyện của Chư Phật Bồ Tát. Chúng ta thấy được ân đức của Phật Bồ Tát đối với chúng sanh vô cùng to lớn.**

Tôi rất cảm động khi nghe Hòa Thượng nói: **“*Bạn đừng nghĩ trong cuộc đời đau khổ này bạn chỉ có một mình. Phật Bồ Tát luôn dõi theo, luôn luôn ở bên cạnh bạn. Chỉ cần bạn quay đầu, chỉ cần bạn tiếp nhận thì Phật Bồ Tát liền xuất hiện vì bạn mà giúp đỡ, mà giáo dục*”**. Phật pháp không phải là “xin thì cho, nịnh thì ban” mà Phật luôn luôn giáo dục chúng sanh. Chúng ta phải biết cảm như thế nào để có ứng, nhà Phật không dạy chúng ta đi xin xỏ mà chúng ta phải tích cực làm.

Trước tiên, các Ngài dạy chúng ta bỏ ác làm thiện: **“*Phải làm tất cả các việc thiện, xa lìa tất cả những việc ác*”**. Các Ngài không dạy chúng ta đi xin xỏ. Nếu chúng ta không làm việc thiện mà muốn có đời sống tốt, muốn mọi việc suôn sẻ thì Phật Bồ Tát cũng không giúp được. Ngày ngày chúng ta gây phiền, gây thù chuốc oán với chúng sanh thì chúng sanh sẽ tìm chúng ta để gây phiền. Phật giáo là giáo dục, tư tưởng của nhà Phật là giáo dục **“*chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành Thánh*”**.

Hòa Thượng nói **“*giáo dục của Phật là giáo dục chỉ thiện viên mãn*”** vì giáo dục của Phật giúp mọi người ngay trong đời này thì sống hạnh phúc, an vui, đời sau thì không còn phải luân hồi trong cõi khổ. Giáo dục của Phật từ ngàn xưa cho đến ngàn sau đều rất cần thiết cho chúng sanh. Phật dạy: **“*Bồ thí tiền tài thì nhất định có tiền tài, bồ thí năng lực thì thông minh trí tuệ, bồ thí vô úy đem sự an ổn như người khác thì được khỏe mạnh, sống lâu*”**. Nếu có thể “xin thì cho, nịnh thì ban” thì Đức Phật A Di Đà sẽ biến thế giới Ta Bà này thành Thế giới Tây Phương Cực Lạc chứ chúng ta không phải tu hành vất vả. Nhưng không thể có điều này!

“*Nhân như thế nào thì quả như thế đó*”. “**Nhân**” chúng sanh không thanh tịnh thì không thể tương ứng được với cõi Tịnh. Nhân quả thông ba đời quá khứ - hiện tại – tương lai. Đời này chúng ta tạo **“*nhân*”** tốt mà chúng ta vẫn gặp quá nhiều việc xấu là do đời trước chúng ta đã tạo quá nhiều oan nghiệp với chúng sanh, nhà Phật gọi là **“*nhân duyên quả báo*”**. Phật không cường độ **“*nhân*”**, cũng không cường độ **“*quả*”** mà nhấn mạnh ở **“*duyên*”**. Trong đời quá khứ chúng ta đã tạo quá nhiều **“*nhân*”**, cả nhân thiện và nhân ác đều đã có sẵn rồi, bây giờ chỉ đợi **“*duyên*”** để kết thành **“*quả*”**. Vậy thì đời này chúng ta phải tiếp cận **“*duyên*”** tốt để **“*nhân*”** tốt sinh sôi nảy nở kết thành **“*quả*”** tốt. Đạo lý cảm ứng của nhà Phật tuyệt đối không phải là “xin thì cho, nịnh thì ban” mà tất cả đều phải từ chính mình tự nỗ lực mà làm.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!